

[Ebba Strange]

lande, hvor flygtninge kan opnå en tilsvarende beskyttelse. . . «

Den situation er nu åbenbart opstået i Socialdemokratiets forestillingsverden, at tilstrømningen er tiltaget så kraftigt, at man bør benytte den særlige hjemmel, som findes i udlændingelovens § 20 om at kontakte andre lande for at opnå særlige bosætningsprogrammer.

Er det så det, man gør fra Socialdemokratiets side? Nej, det er det ikke. Man tilslutter sig i stedet justitsministerens ønske om at kunne afvise asylansøgere ved grænsen.

Jeg skal ikke gentage alt, hvad jeg har sagt ved første og anden behandling, men vil blot nævne, at jeg forstår de svar, vi har fået, sådan, at langt den største part af asylansøgerne nu vil blive afvist ved grænsen. Den overvejende del af dem, der vil få behandlet deres ansøgninger, er de 400-500 polakker, som vil komme her og søge asyl. Alle andre vil blive afvist.

Det betyder, at Danmark overlader til de andre lande at løse flygtningeproblemet. Danmark ligger jo tilpas langt væk fra de lande, der producerer flygtninge; der er faktisk langt fra Danmark til Libanon, til Iran, til Sri Lanka – ja, der er så langt, at det stort set ikke er muligt at rejse direkte til Danmark fra et af de lande, der producerer flygtninge. Stort set alle de flygtninge, der kommer, og som søger om asyl, bliver nødt til at rejse over et andet land. Dette andet land, de bliver nødt til at rejse over, vil ofte være Vesttyskland, men det kan også være andre europæiske lande, fordi de ligger nærmere, dér er mellemlandingsstationerne. Med det, som man nu er i færd med at vedtage, beslutter det danske Folketing altså at afvise dem ved grænsen, når de tager videre til Danmark for at søge asyl, og så kan de blive i de andre europæiske lande, der »heldigvis« ligger tættere ved de flygtningeproducerende lande. Det bliver situationen, og det er altså det, Folketinget vil være bekendt. Det synes jeg er pinligt.

Der har i debatten været inddraget en hel del om, hvad Højkommissariatet egentlig siger til dette her, og vi modtog da også igen i går et telex fra Højkommissariatets repræsentant i Stockholm. Han er selvfølgelig tilfreds med de ændringsforslag, vi vedtog i går. Han mener, de var en forbedring, og det sagde jeg også under andenbehandlingen at

de var, men han gentager sin bekymring over den proceduremæssige ordning, som nu bliver gennemført, og han håber, at disse spørgsmål stadig drøftes.

Dette er altså sidste frist for at drøfte dem, og da ændringsforslagene er stemt ned, er der kun én mulighed for at opretholde et humanitært princip i udlændingelovgivningen, og det er at stemme imod hele forslaget nu ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Foranlediget af hr. Ole Espersen skal jeg komme med en kort bemærkning. Jeg kunne ikke komme så hurtigt herop for den næste ordførertale, for der er noget galt med min fod; til gengæld fejler mit tungebånd som sædvanlig ingenting. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke hr. Ole Espersen for, at hr. Ole Espersen og hele den socialdemokratiske gruppe har hørt efter Fremskridtspartiets synspunkter i flygtningesagen; det skal Socialdemokratiet da bestemt ikke have utak for. Vi kan kun være glade for, at man igennem de to-tre år, der er gået, hvor vi har haft de enorme problemer, som vi har haft i Danmark, har lyttet til Fremskridtspartiet. Naturligvis vil Fremskridtspartiet – det har jeg også gentagne gange gjort opmærksom på – stemme for lovforslaget ved tredje behandling. Det har jeg sagt adskillige gange, og det ved hr. Ole Espersen også godt. Men jeg kan godt forstå, det er svært for hr. Ole Espersen at lytte efter vores synspunkter; det har Socialdemokratiet aldrig været særlig glad for. Men som sagt er jeg glad for, at Fremskridtspartiet har banet vejen, og at Socialdemokratiet – og i øvrigt også regeringspartierne – har hørt efter.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den radikale gruppe havde håbet, at det var blevet meget nær et enigt Folketing, der havde samlet sig om det, som så mange af os dog var enige om, nemlig at vi måtte foretage os noget, fordi andre lande – for vores vedkommende er især Vesttyskland tungtvæjende – på en ikke forudset måde definerer begrebet første asylland. Der stod i pressen i går, at der var, jeg tror, det var 21, der havde søgt asyl i Vesttyskland, og som vesttyskerne